

Kewadejutlus
lastele.

Trükitud „A. Mickwig'i" trükikojas, Tallinnas

Kewadejutlus lastele.

„Lindudel taewa all on pesad.“

Need sõnad on meie Lunastaja Jeesus Kristus ütelnud, see, kelle kohta wana lepingu kõige suurem prohwet ristija Johannes ütleb: „Kes ülevalt tuleb, see on kõikide üle“. (Joh. 3, 31.)

Tema tarwitas kõik asju, isegi kõige vähemaid seemneterakesi ehk warblasi, kelledest piiblis öeldakse, et neid tahte ühe weeringi, ühe kopika eest müüakse, meile peeglik, et meile nende läbi Jumala armu ja hirmu näidata.

Ja mitte ainult seda. Meie tunneme ka, uue testamendi piiblitilugu tähele pannes, ära, et Õnnistegija meile nende asjade läbi tahtis ära seletada, mis õigus ja mis ülekohus, mis hea ja mis kuri on.

Kui tema meile linnuketestest jutustab, kes ei külwa ega leika, ja siis juure lisab: „ja teie taewane Isa toidab neid“, — eks see ole meile õpetusiks, et meie Jumala sisse peame uskuma ja alati tema helde hoolekandmise peale lootma?

Ehk kui tema külwajast kõneleb, kes wälja läheb head seemet külwama, ja linnud tulewad ja sööwad

seemne ära, — et see ole meile manitsuselt: kandke selle eest hoolt, et hinge waenlane head seemet teie südamest ära ei kisuks!

Eht kui tema kanast räägib, kes oma pojad tii-
bade alla kottu kogub, — et ta tuleta meile selle läbi
oma armastust meele, kuidas tema waeste patuste ini-
meste peale halastab?

Õngem nüüd tähele, missugust õpetust meie Is-
sand meile täna tahab anda, üteldes: „Vindudel taewa
all on pesad.“

Meil on praegu kaunis, kallid kewadeaeg käes,
mida küll aasta lapseaeg võib hüüda, nagu seda elu
aega, mis teil käes on.

Zuba kewadene ilu
Imewägi ehib ilma;
Mööda läinud lume wilu.
Haljas lehtmets paistab filma.

Päewad lähewad pikemaks, soojemalt paistab päike,
ja õhu sulgedega lauljate laul kõlab rõõmsaste Jumala
kiituselt.

Nii tõeste kui meie kõike seda kewade ilu nüüd
oma filmadega näeme, nii tõeste peab seegi sündima,
mis meie õnnistegija meile jutustab üteldes: „Vindu-
del taewa all on pesad“, see tähendab: nad ehitawad
oma pesad, wäikesed majakesed, kuhu nad siis munewad
ja kus pärast nende pojad pehme ja sooja asemel leia-
wad. Nad heidawad ühte selle rõõmsa töö tarwis; iltä
kahelsti ehitawad nad, alati ühel wiisil, ühel ajal, ühelt
otstarbeks.

Meist linnufeste töödest, mida küll mitmed inimesed
üsna tähele panemata jätawad, wõite teie, mu armsad

wäikesed lugejad, Jumala suure tarkuse ära tunda, kellega ta — mitte ainult meie, inimeste üle, waid ka — kõitide oma loomade üle walitseb. Teie ei wõi ju mitte uskuda, et neil sulgedega loomafestel inimeste mõistus on? Teie näete: nad teewad ikka ainult sedasama, nad ei saa ilmasti targemaks, ei õpi ka ilmasti rohkem, kui linnud 100 ehk 1000 aastat tagasi ka juba teadsid. Nad ei mõtle ka mitte, nagu inimesed, ja siiski on nad usinad ja teewad nii palju mitmesugusid asju!

Wange aga kord tähele, kuidas kanepilind oma pesa willast, heintest ja samblast ehitab. Ta korjab kõik need asjad kokku, kust ta neid iial leiab, et neist oma majakese ehitada, kõige pehmemate ja soojemate asjadega woorderdab ta teda, munade ja poegade jaoks, kes alles tulemata on. Aga ta peidab ta sügawaste põesasse ära, et oma noort-sugu kurbade waenlaste ja muu hädaohu eest kaitsta.

Just niisamuti toimetab ta ka minewal aastal, ja noor sugu, keda siis wälja hauduti, ehitab nüüd juba ise oma pesa.

Kes õpetab lindusid seda kõiki tegema?

Mõtlege aga nende miljonite lindude peale kõigis maailma maades, kuidas igaüks omal viisil oma pesa ehitab, ikka sinna kohta, sel ajal ja neist asjust, mis tema ja ta poegade jaoks kõige sündsamad on!

Kust see tuleb, et ükski wares wiljapõllul ei pesi-tele ega nurmiana kuuse võste peal, waid iga lind just seal, kus tema jaoks kõige parem ja julgem koht on? Kes on neid kõiki käskinud, wagusaste oma munade peal istuda, senni kui pojad wälja tulewad? Ja kes õpetas neid, pärast juure hoolega oma abita poegadele toitu otsima? Kust see tuleb, et need ikka täieste oma wanimate sarnaselt saawad, kõiges, mis nad teewad, ka näu ja sulgede poolest? Kas teie olete iial kanarialindu punaste ehk pajutihast kollaste sulgedega näinud?

Kas saate aru, armsad lapsed, kuidas kõik need asjad, mis ehk mitmele üsna tähtsuseta näiwad olewat, meile siiski head õpetust wõiwad pakkuda? Nad juhatawad meie tähelepanemist ühe kõrgema asja peale: kõigewägewama Jumala peale, kes nägemataalt loob, waltseb, ja õpetab, kes oma wähemate kui loomade eest hoolt kannab ja neile selle röömu kingib, et nemadki oma noore soo eest wõiwad hoolt kanda.

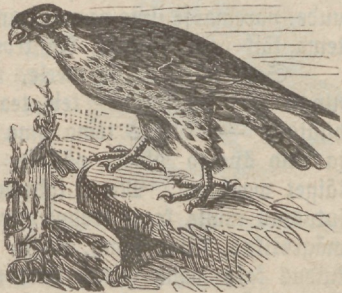
Ümmistegija ütles teises kohas: „ükski warblane ei lange maha ilma teie Issa tahtmiseta, kes taewas on.“ Sellefama õigusega wõime meie ka ütelda: ükski warblane ei pesi-tele ilma meie Issata, kes taewas on. See on niisama tõsi. Ja sellest, mis linnud teewad, wõime meie weel selgemine Jumala juhatawa käe ära tunda, kui sellest, mis nende kallal tehakse.

Waadake, kui suurt, kallist tarkuse õpetust linnukesed meile pakuvad! Tema, kes taewa kõige tema auga

on loonud, juhatab ka warblasele tema teed kätte, ja — teie olete paremad, kui palju warblaseid. Sellepärast lootke alati Jumala peale, kellele ükski asi liiga suur ega liiga väikene ei ole. Ütelge temale: „Mu Isa, ole Sina minu noore ea juhataja!“ Rõõmustage selle üle, et tema walitsemas on. Pange hästi tema häält omas südames tähele: ta ütleb teile selgeste, mis hea ja kuri on, — ja kõigepealt armastage teda kõigest omast hingest!

Teiseks õpetavad meid linnukesed ka tänuulikud olema.

Teie teate nüüd juba, kuidas väikeste linnupoegade eest nende wanemad hoolt kannavad, kui palju waevanad näewad, et neile toidust ja ulualust muretseba. Siis õpetavad

nad neid lendama ja näitavad neile ka, kust nad ise omale toitu võivad leida. Isegi rõõmlinnud, kes meile sagedaste näitavad nii kurjad ja halastamata olewat, teevad sebasama. Väsimatalt kannab kottas oma poegade eest hoolt ja lautab kaitstes oma tiivad nende üle välja.

Eks need ole kõik Jumala armu ja helduse tähed ja teud?

Ja nüüd, armsad lapsed, tuletage kord meele, misjagune teie oma elu siamaale oli! Teie tulite niisama abitalt ilmale, kui lindude pojad, muud kui — teil oli

meel palju rohkem tarwis, kui neil. Siiski oli kõige eest hoolt kantud, mis teile tarwis läks. Teie leidsite ulualust, kaitset, riideid, toidust. Suurem hull teie seast on oma wanemate õrna armastust tunda saanud, ehk teie leidsite sõpru ja sugulasi, kes nende asemele astusid. Teie õppisite mõtlema ja rääkima. Teie oskate nüüd ka juba lugeda ja olete tundma ja mõistma õppinud, mis meie armas Õnnistegija meie heaks on teinud ja mis tema meile on tõutanud; teie teate sedagi, et meie lord uude, paremasse ilma peame saama, kus Kristus on ja kuhu tema kõik need kutsub, kes teda südamest armastavad.

Seal tuleb mulle meele, mis ma lord lindude kuninga üle lugesin, — teie teate ju, et kottkast nõnda hüütakse —: kuidas tema oma poegade eest hoolt kannab ja neid õpetab ülesse päikese poole lendama ja tema läiget vaatama. Ma ei tahtnud seda uskuda, aga pärast jutustas mulle keegi looduseuurija järgmist: Shottimaa mägestikus, ütles tema, nägin ma lord oma filmadega, kuidas ta wana kottkast oma poega lendama õpetasid. Nad tõusid mäe otsast ülesse ikka otse päikese poole, esiti vähemates ringides, ja nende pojad tegid seda järrele, nii hästi, kui nad jõudsid. Wanad ootasid, kuni pojad esimest korda üksi lennata katsusid, siis tõusid nad ikka kõrgemale päikese poole ülesse, ikka suuremates ja suuremates ringides. Pojad tegid sedasama, esite pikka-misi, enam lipendades kui lennates, aga nad harjutasid endid ikka edasi, tõusid ikka kõrgemale ja kõrgemale, kuni nad wiimaks — esiti pojad, siis wanad — meie filmist ära kadusid.

Waadake, armsad noored sõbrad, mis kottkas oma poegadega tegi, sedasama tahaksime meiega teiega teha;

tahaksime mõnikord teie mõtted ära pöörata sellest, mis maa peal on — ja teie hinge ning kõikide teie soovidega ühes ülesse tõusta selle päitese poole, mis ilmaski looja ei lähe. Issand Jumal on päite ja ilp. Kristus on tõe valgus, mis maailma on tulnud. Ma loodan, et teie wanemad teile ammugi sellest on rääkinud, et nad on sedasama teinud, nagu kottad, ja teid oma hinge tiibade peal Jumala juure on kannud.

Kui teie küsite: kuidas nad seda võisid teha? siis vastan mina teile: see sündis siis, kui nad teie eest Jumalat appi hüüdsid ja teid õpetasid, kuidas teiegi õnnistegijat peate paluma, et tema teid heaks ja wagaks teeks ja aitaks, alati teda südamest armastada.

Kui aga teie wanemad tõeste seda tegemata jätsid, tähendab: teie heaks vähem on teinud, kui linnud, kes mägede otsas pesitelevad, oma poegade heaks; kui nad selle peale ei ole mõtelnud, et teile, nagu neilegi, suremata hing on antud, kes Issandat Jeesust ja tema au peab taga nõudma, — siis tuletavad teile teised inimesed seda meele. See, kes teile selle väikese raamatuse on annud, soovitab wististe, et teie mitte nahkhiirte sarnased ei oleks, kes endid koobastesse ja nurkadesse ära peidawad, sest et nad pimedust enam armastawad kui walgust, — waid et teie, nagu kotta pojad, taewa poole lennaksite ja ilmasüüta oleksite, otsegu tuisefed. Tema loodab, et teie kõik walguse lasteks saate:

alandlikud olete, ja siiski kõigeförgemat taga nõuate; ei mitte kõigeförgemat puud, ega kõigeförgemat torni, ega kõigeförgemat mäeotsja ega muud niisugust, mis maa peal on, — waid kõigeförgemat taewast, kus Kristus on ja kõik tema pühad inglid temaga.

Nõnda mõite teie siis lindude ja nende pesade käest õppida tänulikud olema kõige pärast, mis armas Jumal teilegi on annud: maja, riideid, toidust ja ka õpetust, kuidas teie taewasse mõite saada. Urge unustage seda ialgi, armsad lapsed! Ja et teile meele tuletada, kuidas teie neid oma Jumala rikkaid andeid ka õieti peate tarwitama, tahan mina teile weel näidata, et teie lindude käest ka usinust ja wiktust peate õppima. Pange aga nende wirta usinust tähele, kui nad oma pesa hakkawad ehitama, kui sagedaste nad wälja lendawad ikka weel rohkem tooma. Nad toowad hagu, rohku, sammalt, willu, mida nad just leiawad, olgu seda kuigi wähe. Nad teewad iga päew wäsimatalt tööd, kunni ehitus walmis on. Waadake, sedasama peate teiegi tegema, kui teie kasulikku tundmisi tahate koguda; teie peate ikka ja jälle uueste oma ülesande juure tagasi pöörama, peate igalpool õppima ja iga asja püüdma oma kasuks tarwitada.

Ja teie teate: linnud on warakult wäljas oma töö juures — wara hommikul, wara kewadel, nad ei lükka teda mitte edasi kunni pealelõunani ehk koguni sügiseni. Sellega näitawad nad teile jällegi, mis teie peate tegema, et endid hästi ette walmistada selle ja tulewa elu tarwis. Tarwitage truuste oma päewade hommikut, oma elu kewadet, see kallid aeg kaub ruttu ära ja ei tule ialgi tagasi.

Wiimaks õppige veel lindude käest sellega rahul olema, mis Jumal teile on annud!

Mõni teie seast, kes madaluses ja waesuses elab, waatab ehk kadedusega teiste peale, kes ülemad ja rikkamad on, ja tahaks küll hea meelega ka nii kõrgeks tõusta, kui nemad. Tema arvates ei võigi see armulise Jumala seadmine olla, et mõned inimesed nii väga waesed, teised nii väga rikkad on.

Uga waadake kord lindude peale! Ets ole seal seesama lugu?

Kotkas ehitab oma pesa kõigekõrgema mäe otsa, aga lõukene asub madala maa peale, ta on väike linnukene, oma karwa poolest peaaegu niisamasugune, kui muld, mis üles künatakse. Ja süüski lendab temagi taewa poole ja tõuseb lauldes ikka kõrgemale ja kõrgemale.

Tuletage aga meele, kuidas kõik kõrge koha peale ehitatud pesad kõikide tuulte ja tormide käes on! Mõnigi waene, poolalasti linnupoeg kukub haledaste omast kõrgeft pesast maha, ja läheb hukk, kuna need linnukesed, kelle pesa maa peal wiljapõllul ehk põesas on,

kõige kangema tormi ajal üsna julged võivad olla. — Nõnda on ka mõnigi inimene, kes suureste elas ja kõrge koha peal oli, sügavaste langenud ja hukka läinud mitmesugustes ja kiusatustes sattudes, milledest alamad ja waesemad midagi ei tea ega tunne.

Ja nagu lõukene, kes madalas pesas elab, siiski lennates võib taewa poole tõusta, nõnda ei keela meidki ükski waesus ega madalus taewa poole püüda, kus igawene õndsus, rõõm ja rahu meid ootavad.

Nõnda olen mina teile näidanud, et lindude pesad meile mitte ainult Jumala tarkust meele ei tuletata, vaid meid ka sunnivad Jumalat kõikide tema heategemiste eest tänama ja meid õpetavad rahul olema. Eks ole, kui teie nüüd kewadel jälle pesasid otsite, siis tuleb see kõik teile jälle meele?

Uga, ütlete teie ehk, see, kes meile selle raamatu kirjutas, arwab wist, et meie pesasid otsime; kas see oleks ka tema meele pärast, kui meie neist munad ehk pojad wälja wõtame?

Ei, armsad lapsed, muidugi mitte; seda ei wõi ma heaks kiita. Häwitamise himu meie südames on tunnustuseks, et meie mitte enam nii wagad ega head ei ole, kuidas Jumal meid on loonud. See himu ajab meid ikka kurja tegema. Sellele kurjale himule omas südames maad andes on inimesed koguni hakanud üks teise põldusid hävitama, üks teise wara riisuma, jah, üks teist ära tapma. Prohwetid Jesaja raamatust wõite teie lugeda, kuidas suur waras, Assjuri kuningas, ütleb: „Mu käsi on rahwaste wara leidnud kui pesa, ja otsegu keegi kogub maha jäetud munad, nõnda olen ma kõik maad enesele kogunud, ja kedagi pole olnud, kes oleks

tiiba liigutanud, ehk suu lahti teinud, ehk tiukunud" (Jes. 10, 14). Seepärast ärge hävitage midagi kurja meelega, iseäranis mitte seda, mis teie uueste üles ehitada ei või, — ja ärge kurvastage ka mitte wäikeseid loomakesi, kelle lõbus laul meid nii sagedaste rõõmustab.

* * *

Rüüd, armsad lapsed, tahan mina teie käest midagi küsida: Kas teie teate ka, kuidas see salm „lindudel taewa all on pesad“ edasi läib? Kas teie teate, et meie Snnistegija sinna juure lisab; „**Uga inimese Pojal ei ole mitte, kuhu tema pead wõiks panna?**“

Ja kes on see inimese Poeg?

See ei ole mitte patune inimene, nagu meie. Ta on Jumala ainus ja armastatud Poeg, „kes, kui ta Jumala näol oli, seda ei arwanud saagiks, et ta Jumalaga ühesugune oli, waid alandas iseennast ja wöttis julase näo enesele, ta sai inimeste sarnaseks ja leiti wäljastpidisest lombedest kui inimene; ta alandas iseennast ja sai sõnawõtlikuks surmani, pealegi ristisurmani.“ (Wil. 2, 6—8).

Tema, kelle kodu juba enne maailma loomist Jumala paremal käel taewalikus aus oli, sai koduta rändajaks maa peal; tema, kelle Jsa majas nii mitu eluaseta on, oli siin maailmas nii waene, et tal aseta ei olnud, kuhu ta pead wõiks panna. Ja mispärast sai Jumala Poeg inimeseks? Mispärast alandas ta iseennast?

Armsad lapsed, ta tegi seda teie pärast, et teid patust ja surmast ära peasta ja igawest elu teile anda.

Ta tuli maailma patuseid õndsaks tegema, otstima ja õndsaks tegema, mis ära kadunud on. Kui teil juba mõni lord õige häbi ja kurvastus on olnud mõne patu pärast, mis teie tegudes, sõnades ehk mõtetes tegite, kui teie südame soov on paremaks saada, küll siis mõistate teie ka, et seda tõeste ewangeliumiks, see tähendab: rõõmsaks sõnumeks, võib hüüda, kui meile kuulutatakse, et Jumal oma armastatud Poja maailma on saatnud, meid patust peastma ja õndsaks tegema.

Oh, kuidas peab Õnnistegija meid armastama, et tema meie pärast maailma tuli, kus ta nii palju pidi kannatama ja viimaks koguni ristisurma surema!

Ja mis teie arvate: mis sai tema küll palgaks selle eest? mis sugust rõõmu taga nõudes ei hoolinud tema ühestki häbist ega walust?

Teie olete tema palk; ja tema rõõm on teie õndsus. Seepärast et tema teie teenitud nuhtluse enese peale võttis, annab Jumal teile teie patud andeks. Aga Jeesuse Kristuse on Jumal surmast üles äratanud, ja sellel siin aset ei olnud, kuhu ta pead võiks panna, istub nüüd Jumala paremal käel ja on auga ehitud, mis tal oli, enne kui maailm loodi.

Õnnistegija kutsub teid nüüd püha Waimu läbi, et teie tema sisse usufsite ja tema sõna kuuleksite. Kui teie seda teete, küll siis hakkate teie peagi pattu wihkama, sest teie olete ju näinud, kuidas temal üksi sellest süüd on, mis armas Jeesus pidi kannatama, ja kuidas tema surm üksi teid patu wäest wõis peasta. Etis pea siis nüüd teie elu kõige ülem mure olema, pühaste ja laitmata elada! Aga et teie seda omast wäest ei wõi, paluge igapäew Jumalat, et tema teid igapäew õpetaks

ja aitaks, — muidu kardan ma — unustate teie peagi jälle ära, et patt tõeste hirmus, paha asi on, kelle eest teie endid kõigel oma elu ajal peate hoidma.

Kui meie juba lindude käest tarkust võime õppida, kui palju enam veel võime seda selle käest õppida, kelle

tarkus ülem on, kui kõik inimeste mõistus, ja kes oma kirjutatud ja kuulutatud sõna läbi, kõike maailma õpetab. Ta ütleb meile nii lahkeste: „Tulge minu juure ja õppige minust, et mina olen tasane ja südamest alandlik, siis leiate teie hingamist eneste hingede.“

Kui meie lindude käest õppisime Jumalat selle eest tänama, et ta meile kõik rohkete annab, mis meile ihu poolest tarvis läheb, kui palju enam veel peame

meie Jumalat selle eest tänama, et tema ka meie hinge eest hoolt kannab ja meid igawese armastusega on armastanud. Ta on meid nõnda armastanud, et ta oma ainusündinud Poja meie eest on annud, et ükski kes tema sisse usub, ei pea hukka saama, waid et temal igawene elu peab olema.

Ja kuidas ei peaks meie mitte rahul olema, kuigi meie mõnda risti peame kandma, kui igawene Jumala Poeg ise weel palju raskema risti on kannud ja nii waene olnud, et tal ei olnud aset, kuhu ta pead wõiks panna!

Tema on waeseks saanud, et meid igaweste ritsaks teha, ja meile kalli tõutuse annud, et kõik selle aja kannatamised midagi wäärt ei ole selle au wastu, mis meile peab ilmutatama. Tema on meile ka ütelnud: „Kes minu sisse usub, sellel on igawene elu, ja mina äratan teda üles wiimsel päewal.“

Teil, armsad lapsed, on see mõte ehk wõõras ja imelik, et teie kõikide oma nõbrustega, oma patuse südamega, ommeti kord peate üles tõusma uueks eluks ja Jumalat kiitma kõikide tema pühade ja inglite seltsis. Aga waadake kord lindude pesade sisse, seal näete teie wäikeseid halasti loomakesi, kes iseendid ei wõi aidata; nad ei wõi lennata ega iseendid toita; ja süüski näete teie neid pärast kõige ilusamate sulgebega ehitud olewat; röömsaste lauldes tõusewad nad taewa poole ja kiidawad Jumalat, igal üks omal wiisil. Nii ilusad linnud, nii kaunid lauljad on Jumal wäikestest wiletstest loomakestest teinud, kes esiti nii haledaste omas pesas karjusid ja wärisesid. Sedasama tahab Jumal ka teie hingega teha: ta annab temale elu leiwa, Jumala

sõna, et ta tugewaks saaks, ja kinnitab teda oma armu läbi ja ehitab teda armastuse ja tõe waimuga.

Ja kui teie mõtlete: kuidas on see võimalik, et Jumal wiimsel päewal kõik surnud üles äratab, selle ihud ammu juba mullaks on saanud, siis waadake jälle oma armsa linnu pesa peale ja pange tema munade

jutlust tähele: teie ei leia neist muud midagi kui rebu üksi, nad näitawad üsna surnud asjad olevat ja siiski tõuseb neist omal ajal uus, imeline elu. Sellel Jumalal, kes seda jõuab teha, peab ju tõeste kerge asi olema, ta meie kõikide kohta on tõutust täita: „Ma tahan find üles äratada wiimsel päewal.“

Armsad lapsed, uskuge oma Snnistegija fise ja kuulge kõigis asjus tema sõna, siis ei wõi surmgi

teile tahju teha, sest surma järele tuleb teile uus, igawese elu kewade, ja see saab weel palju ilusam olema, kui see kewade, kelle kohta meie praegu laulame:

Oh röömu, oh lusti,
 Mis kewade meil' toob!
 Oh seda kallist õnne,
 Mis Jumal meile loob!
 Mu süda hõiskab, laulab
 Ja röömsast hiilgab film.
 Küll oled sina kena
 Sa kewadine ilm!

Gust. S.

